

на знаковете и виковете, които майките им даваха да се върнат. Целият народ се бе вдигнал срещу дръзкия нападател, като един човек, с една воля, с едно желание: мъст и победа, или смърт.

И времето споделяше стаената тревога на бранниците. Небето ту потъмняваше, препълнено със сиви облаци, които се тълпеха като кръгли чиличени щитове, ту внезапно препичаше слънце, ту препръскаваше дъждец, после отново ярко блясваха пролетните багри, после пак притимняваше с безнадеждна мрачевина. Тъй се ломеше и сърцето на цяра, който яздеше в средата на войската, подира авангарда: ту препълнено с надежди и упование, ту изтръпнало в най-грозни предчувствия.

Прегазиха с мъка пълноводния Хебър, като яхаха по двама трима наведиъж конете, които преплуваха буйните води. След това поеа по стръмния десен бряг на Добричка, която идеше от към юг и влачеше мътни води към ширната река. Наближаваше да мръкне. Капнали, пребити от умора войските диреха стан за пренощуване. Жрънките покрай реката бяха празни и запустяли. В село Добротица не намериха жива душа. Селяните сами бяха подпалили селото си и бяха избягали, за да не остане никаква плячка за похитителя, който и без това, след като го ограби, сам щеше да го опожари. Равнината полека се извисяваше в хълмнисти възвишения, между които се промъкваха като гъвкави змии многобройни реки, рекички и потоци.

Иоан Асен свали шлема си, изтри попотеното си чело. Огледа се наоколо. Мястото бе опасно, пълно със засади. Трябваше да се внимава. Ако можеха да стигнат свободно до крепостта над село Клокотница, положението им срещу настъпващите откъм югоизток гръцки войски, щеше да бъде много изгодно.

— Радуге... И позова тихо той.

Верният войвода приближи коня си до неговия, допря почтателно десница до гърди, сведе чело.

— Избери десетина войскари да пребродят местността и да ни доложат разположението на реките и ридовете около крепостта. Веднага.